

Αυτόνομη οργάνωση στις γειτονιές της Αθήνας

Αντιφασιστική δράση

στο Γαλάτσι

2007-2010 Μέρος Γ'

Μοναξίες στο Γαλάτσι (Οκτώβρης 2008 – άνοιξη 2010)

Στα προηγούμενα είδαμε τη γέννηση και την ακμή του ναζι πυρήνα στο Γαλάτσι, τις πρώτες προπαρασκευαστικές αντιφασιστικές κινήσεις που κατέληξαν στη δημιουργία antifa πυρήνα στο Γαλάτσι (antifa 66), τη μάχη στα λόγια και στα έργα με τους ναζί, και τελικά την υποχώρηση και τη διάλυση του ναζιστικού πυρήνα G.F.. Το μέλλον ήταν γεμάτο υποσχέσεις. Συνοπτικά: οι ναζί μας είχαν κάνει τη χάρη κι είχαν ψοφήσει για τα καλά, οι επαφές του antifa 66 είχαν εξελιχτεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, νέες προοπτικές ανοίγονταν για την αφεντιά μας, αρκετοί σύντροφοι και συντρόφισσες συνέχιζαν να υποστηρίζουν την antifa δουλειά στο Γαλάτσι. Μ' αυτά και μ' αυτά, το νέο σχήμα που είχε προκύψει περιελάμβανε την «παλιά φουρνιά» (5 τον αριθμό) και καμιά 10αριά νεαρότερους συντρόφους από το Γαλάτσι και τη Νέα Φιλαδέλφεια με τους οποίους όλο το προηγούμενο διάστημα είχαμε αποκτήσει κάτι περισσότερο από ένα γεια. Το όνομα του πυρήνα ήταν πλέον antifa – actio contra lacrimae, (λατινική έκφραση που σήμαινε «η δράση αντικαθιστά τα δάκρυα») κι ήδη από το φθινόπωρο του 2008 το πράγμα είχε μπει σε κίνηση.

Για τους πιο καινούριους η εξαφάνιση των ναζι αντιμετωπιζόταν ως χαρμόσυνη εξέλιξη, ως «νίκη» και πάει λέγοντας – και υπό μία έννοια όντως έτσι ήταν. Υπό μία άλλη έννοια, ωστόσο, το όλο πράγμα είχε μια δόση σουρεαλισμού. Ειδικά όσοι είχαμε ζήσει εξαρχής την όλη προσπάθεια στο Γαλάτσι ήμασταν κάπως προβληματισμένοι. Με απλά λόγια: εμείς είχαμε σκάσει φορτσάτοι από την προηγούμενη σαιζόν, γενικό αλέρτ κι όλοι οι σύντροφοι στα πόστα τους, τσιγκλάγαμε τον αντίπαλο να δούμε αν ήταν όντως πεθαμένος ή αν απλώς μάζευε δυνάμεις για να μας την κάτσει, κι αυτό που βλέπαμε ήταν ότι ο αντίπαλος είχε τεζάρει στ' αλήθεια. Όσο, βέβαια, το σκεφτόμασταν καλύτερα, η μοναξιά μας ήταν κομματάκι περίεργη. Ο φυσικός μας εχθρός είχε εξαφανιστεί, όμως μαζί του είχαν εξαφανιστεί κι όλοι οι προφανείς λόγοι για τους οποίους ο antifa πυρήνας στο Γαλάτσι γνώριζε τόσο μεγάλη επιτυχία. Όπως είχαμε καταλάβει πολύ καλά το προηγούμενο διάστημα, μια συμμοριούλα που κάνει ρατσιστικές μαλακίες, ένας ναζιστικός πυρήνας που υμνεί δημόσια το Χίτλερ, μια λεωφόρος γεμάτη σβάστικες είναι ένας ορατός εχθρός, ένας εχθρός που παρέχει απτούς λόγους στους εχθρούς του για να είναι εχθροί του. Δίχως έναν τέτοιο ορατό εχθρό, οι αυτονόητοι λόγοι συσπείρωσης της αντιφασιστικής μπάντας αρχίζουν να εκλείπουν όλο και περισσότερο, τόσο που στο τέλος η πολιτική επιβίωση των αντιφασιστικών ομάδων τείνει να εξαρτάται αποκλειστικά από την ικανότητά τους να ανοίγουν νέες κατευθύνσεις σκέψης και δράσης, εν ολίγοις από την ικανότητά τους να αναμετρώνται με τις όχι τόσο αυτονόητες, όχι τόσο προφανείς όψεις του φασισμού. Πράγμα που στην περίπτωσή μας σήμαινε ότι αν θέλαμε να πάμε παρακάτω, έπρεπε, εκτός απ' τη δρομίσια δουλειά και την προπαγάνδα ενάντια στους ναζί, να αρχίσουμε να μιλάμε για τις ταξικές καπιταλιστικές κοινωνίες μας με το ίδιο πείσμα που είχαμε επιδείξει ενάντια στο ναζι συμμοριακί.

Δυο χιλιάδες έντυπα στη μούρη κάθε δυο μήνες παρακαλώ

Η ιδέα να ποντάρουμε στο έντυπο προέκυψε λίγο εκ του φυσικού και λίγο από σχέδιο. Από τη μια, ήταν μια πρακτική δοκιμασμένη μέσα στο χρόνο, η οποία στην περίπτωση του Γαλατσίου μας είχε κάνει διάσημους και βασικά μας είχε φέρει σε επαφή με κάμποσους φίλους και φίλες. Από την άλλη όμως, ήταν μια προοπτική ανοιχτή σε πειραματισμούς και ιδέες, κυρίως όμως ήταν μια προ-

οπτική που σήκωνε βελτίωση και προσαρμογή στη νέα μας φάση. Η πρόταση ήταν να κρατήσουμε ζωντανή την ενασχόληση με τους φασίστες του Γαλατσίου και την τοπική ζωή της περιοχής, αλλά παράλληλα να προσπαθήσουμε να μιλήσουμε για ζητήματα γενικότερου ενδιαφέροντος από την οπτική πλευρά των αυτονόμων. Το «τοπικό» έβαζε ένα ειδικό στοιχείο στην έντυπη απεύθυνση, που αφενός έδειχνε ότι έχουμε σχέση με τη γειτονιά και δεν έχουμε προσγειωθεί από τον πλανήτη Εξάρχεια κι αφετέρου έτεινε συνεχώς χέρι φιλίας προς τους δικούς μας και τις δικές μας. Τα πιο γενικά θέματα από την άλλη, υπολογίζαμε ότι αν γράφονταν σωστά, θα παρείχαν ένα επιπλέον κίνητρο για να κάνει κάποιος το πρώτο βήμα. Θέλαμε να δείξουμε ότι εκτός απ' το να βάζουμε τοίχους και να φερμάρουμε σημαίες ήμασταν σε θέση να μιλήσουμε έλλογα και πληρέστερα από οποιονδήποτε άλλο για τον κόσμο μας.

Αυτό το πάντρεμα που ξεκινάγε από το μικροεπίπεδο μιας γειτονιάς της αθηναϊκής μητρόπολης και τελειώνει σε γνώμες για τον καπιταλιστικό κόσμο γέννησε έξι 12σέλιδα τεύχη, τα οποία κυκλοφορούσαν με δίμηνη-τρίμηνη περιοδικότητα σε δυο χιλιάδες αντίτυπα το καθένα και η θεματολογία τους άγγιζε ταυτόχρονα τα καρτέρια που έστηναν οι διευθυντές των λυκείων του Γαλατσίου για να τσακώσουν τους γκραφίταδες μαθητές και την εκλογή του Μπάρακ Ομπάμα, τον τραμπουκισμό Πακιστανών εργατών στο αστυνομικό τμήμα Γαλατσίου και τη σχέση της γρίπης των χοίρων με τη δημόσια τάξη, τα κολλητιλίκια του δημάρχου Γαλατσίου και τις κρατικές πολιτικές περί μετανάστευσης. Στο πλάι, ή καλύτερα σε διάσπαρτα σημεία, αυτών των θεμάτων υπήρχε πάντα χώρος για αυτοέκφραση: ένα ποίημα, ένας χιπ χοπ στίχος, μια σύνθεση φωτογραφίας και λεζάντας, ένα κόμικ. Αραιά και που διακρινόταν η προσπάθεια ενασχόλησης με το γυναικείο ως ζήτημα που άξιζε ανάδειξης ως τέτοιο. Την ίδια στιγμή η αισθητική του γαλατσιώτικου antifa εντύπου απέπνεε αντικουλτούρα μέχρι τα μπουνιά, ή όπως είχε πει ένας φίλος ήταν ένα πολιτικό φανζίν, που σε άλλα του σημεία ήταν πιο πολύ φανζίν και λιγότερο πολιτικό, και σε άλλα περισσότερο πολιτικό και λιγότερο φανζίν.

Σε κάθε περίπτωση πάντως το έντυπό μας, όπως και κάθε έντυπο εδώ που τα λέμε, είχε μια εσωτερική και μια εξωτερική λειτουργία: από τη μια εκπαίδευε τους μεγαλύτερους με εκείνο το είδος γραφής που απαιτείται για να μπορείς να μιλάς αξιοπρεπώς σε 2.000 ξεχωριστούς ανθρώπους κάθε δίμηνο. Η πίεση να μιλήσουμε ανά τακτά χρονικά διαστήματα στο μεγάλο «εκεί έξω» μας έφερνε αντιμέτωπους με μια ευθύνη που όποιος δεν την έχει αναλάβει, πολύ δύσκολα μπορεί να την καταλάβει. Η διαρκής μας αγωνία ήταν να έχουμε ένα έντυπο νευρικό, μισό πανκ, μισό αυτονομία, στο οποίο να μπορούμε να εξηγούμε την ταξικότητα των σύγχρονων κοινωνιών σε 300 λέξεις. Κι ο διαρκής μας φόβος ήταν να βγάζουμε ένα έντυπο με ξύλινο λόγο, τίγκα στη δημοσιογραφική αργκό με κνίτικες αντιλήψεις. Κατά τα άλλα, με όχημα το έντυπο ανοίγαμε συζητήσεις με τους νεαρότερους συντρόφους για ένα κάρο ζητήματα, απ' αυτά που πλέον ονομάζονται «ζητήματα της αυτονομίας». Οπωσδήποτε δεν ήμασταν αφελείς. Η ευθύνη του πως θα είναι και τι θα λέει το έντυπό μας βάραινε αποκλειστικά τους μεγαλύτερους. Κατά τη γνώμη μας αυτοοργανωμένη δεν είναι μια ομάδα όταν λειτουργεί παριστάνοντας ότι όλα της τα μέλη, από τον πιο μικρό μέχρι τον πιο μεγάλο, έχουν την ίδια ευθύνη για όλες τις λειτουργίες της ομάδας, αλλά μια ομάδα που λαμβάνει υπόψη της τις διαφορές μεταξύ των μελών της και κοιτάει να τις χρησιμοποιήσει παραγωγικά. Στην περίπτωση του εντύπου μας αυτό σήμαινε ότι οι γενικές κατευθύνσεις προέκυπταν από την εβδομαδιαία συλλογική

Η δράση το δάκρυ αντικαθιστά –Δεκέμβρης του 2008 μέρος Α΄

Μπορεί η λατρεία της βίας και η καταγγελία της να επισκίασαν κάθε άλλη προσέγγιση για τα φοβερά και τρομερά γεγονότα που σημάδεψαν την ελληνική κοινωνία το Δεκέμβρη του 2008, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι τέτοιες δεν υπήρχαν. Καθώς γράφουμε για αυτό το πρόσφατο παρελθόν, αναγκαστικά πέφτουμε πάνω στις αναμνήσεις, στα πρώτα βιώματα, στις πρώτες ιδέες των νεότερων συντρόφων και συντροφισσών. Κι όλο και πιο πολύ πειθόμαστε ότι οι κοινωνικές φιγούρες που στελέχωσαν τις αντιφασιστικές ομάδες γειτονιάς εκείνης της περιόδου, αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της εξέγερσης. Εξεγέρθηκαν για λίγο και κατόπιν επέστρεψαν ο καθένας στο κοινωνικό του περιβάλλον τηρώντας στάση αναμονής. Ήδη οι πιο ευαίσθητοι απ' αυτούς έβλεπαν στη δολοφονία του Γρηγορόπουλου μian εικόνα από το μέλλον που πλησίαζε. Ήδη πολλοί απ' αυτούς ένιωθαν όλο και πιο έντονα, τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης, με τρόπους που περιστρέφονταν γύρω από τη σπάνη: δεν έχει χαρτιά (για τη δεύτερη γενιά), δεν έχει πανεπιστήμιο (για τη ντόπια εργατική τάξη), δεν έχει λεφτά (για κανέναν). Κι αντίστοιχα, το μόνο που κυκλοφορούσε σε αφθονία ήταν οι κρατικοί και παρακρατικοί μηχανισμοί επιβολής της τάξης.

Αυτή η αίσθηση ασφυξίας, κοινή για ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της νέας εργατικής τάξης, εξερράγη μετά τη δολοφονία Γρηγορόπουλου κι η τιθάσευσή της έγινε τον επόμενο καιρό ζήτημα πρώτης προτεραιότητας για το ελληνικό κράτος και τα σώματα ασφαλείας. Ένας πιτσιρικάς χιπχοπιάς σύντροφος, έγραψε και μας αφιέρωσε το παρακάτω κομμάτι, δείγμα των συναισθημάτων που κατέκλυσαν δεκάδες χιλιάδες όμοιούς του σε κάθε πόλη και χωριό της επικράτειας.

actio contra lacrimae

Στα μάτια μου χαράζεται η θλίψη κι ο πόνος
στα χέρια μου χαράζονται σημάδια από οργή
μίσος... στη σκέψη μου ο δολοφόνος
κάθε δάκρυ πέτρα γίνεται και η φωτιά φωνή
μπροστά...

θέλω να δω καμένα όλα τα μπατσικά
κάθε ένστολο φονιά να καίγεται αργά αργά
φλεγόμενα οδοφράγματα τους δρόμους να καπνίσουν
η πόλη όλη να καίγεται μνήμες να ξυπνήσουν
τη βία ταξική να αντικρίσουν κρατικοί
αυτοί που τη γεννούν μα και οι παρακρατικοί
βία στη βία που γεννιέται τόσα χρόνια στα σχολεία
βία στη βία που επικαλούνται τώρα ως παιδεία
στη βία που δεχόμαστε από τις κάμερες στο δρόμο
από το αφεντικό κι από τον κάθε τρομονόμο
φλόγα που καίει μες στα στήθια μας ελευθερία
βενζίνη να φουντώσει ένα στουπί πυρ και μανία
να καούν αυτοί στάχτη τους τα σχέδια
αν τα υλικά αγαθά είναι η ζωή μας να καούν κι αυτά
θα παλέψουμε γι' αυτό που αποκαλείται ουτοπία
μα εμείς το λέμε αταξική κοινωνία
ένα παιδί νεκρό το αίτιο μα και η αφορμή
να αντιδράσουμε για ό,τι τόσα χρόνια μας κρατεί
με το κεφάλι χαμηλά η ζωή πίσω απ' το τζάμι
πέτρα γίνεται και η καρδιά σπάει το γυαλί
έφτασε ο κόμπος στο χτένι δεν πάει παραπέρα
εύχομαι Δεκέμβρη να βλέπω κάθε νέα μέρα
άνθρωπε αντιστάσου στην κρατική καταστολή
για κάθε Αλέξη κάθε Μιχάλη κάθε δικό σου παιδί

Η δράση το δάκρυ αντικαθιστά
γι' αυτό το δάκρυ πέτρα γίνεται πετιέται μακριά
η φωνή μετατρέπεται σε φωτιά
και καίει σάπιες συνειδήσεις βρώμικα μυαλά

[Ανάρμστος από Δραματιστές]

μας συζήτηση και τα επιμέρους κείμενα αναλαμβάνονταν κατά βούληση κι ήταν ανοιχτά σε κριτική ή ακόμα και απόρριψη.

Ειδικοί δεν ήμασταν, αλλά είχαμε την εντύπωση ότι η συνδυασμένη ενασχόληση με το «τοπικό» και το «γενικό», η πραγμάτευση των ζητημάτων υπό το πρίσμα της ταξικής και ιστορικής ανάλυσης και η προσεκτική γραφή μπορούσαν να φτιάξουν μια συλλογική δυνατότητα απεύθυνσης, που να αξιοποιεί αυτήν την ανάδιμηνο έκθεση σε δυο χιλιάδες διαφορετικούς ανθρώπους που έπαιρναν το έντυπό μας στα σχολεία και στα φροντιστήρια, στις πλατείες και σε στάσεις λεωφορείων. Αυτή η εξωτερική λειτουργία του εντύπου, δηλαδή η απορία που μας σημάδευε από τότε που φτιαχτήκαμε και που εν πολλοίς μας βάζει να αναρωτιόμαστε τι στο διάολο γίνεται τόσο χαρτί που τυπώνουμε, μας έκανε να επενδύσουμε στην επικοινωνία μέσω μέγλ. Όπως θα διαπιστώσει κανείς κοιτώντας αυτά τα έντυπα, η ηλεκτρονική μας διεύθυνση ήταν επιμελώς τοποθετημένη στη δεύτερη σελίδα, αλλά το πιο σημαντικό ήταν ότι σε διάφορα σημεία αυτών των 12 σελίδων γινόταν ευθεία προτροπή χρήσης του. Η λογική ήταν «εμείς είμαστε οι αντίφα της γειτονιάς σου, αν αυτά που μόλις διάβασες σου κάνουν, μη διστάσεις να μας πεις μια καλή κουβέντα». Για όλον τον επόμενο καιρό, αυτή η ιδέα αποδείχθηκε ιδιαίτερα πετυχημένη, με τρόπους μάλιστα που δε μπορούσαμε αρχικά να φανταστούμε.

Τζάμπα κολλάτε όλη μέρα μαλακίες

Έχει την πλάκα του, αλλά οι πρώτοι που έκαναν χρήση του μέγλ μας ήταν τα ορφανά του Χίτλερ. Μ' ένα λιτό μέγλ, φυσικά γραμμένο με κεφαλαία (το caps lock πρέπει να είναι κάποιου είδους παγκόσμια σταθερά των ναζί) μας ενημέρωσαν ότι:

ΒΑΣΙΚΑ ΣΑΣ ΓΡΑΦΟΥΜΕ ΣΤΑ ΑΡΧΙΔΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΣΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΙ ΣΤΗ ΦΑΠΑ.
ΤΖΑΜΠΑ ΚΟΛΛΑΤΕ ΟΛΗ ΜΕΡΑ ΜΑΛΑΚΙΕΣ, ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΕΝΕΤΕ 3 ΚΑΙ Ο ΡΑ-
ΚΟΥΝΙΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΓΑΜΑΜΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΑΝΕΣ. ΦΙΛΑΚΙΑ ΠΟΥΤΑΝΑΣ ΓΙΟ!

Με τα μυαλά του τότε, φασιστομέγλ του είδους που μόλις παραθέσαμε τα αντιμετωπίζαμε με ελαφριά αγανάκτηση και περισσή ειρωνεία. Ξανακοιτώντας τα τώρα τα βρίσκουμε όλο και πιο σημαντικά: οι ναζί ήταν οι φυσικοί μας εχθροί σε μια γειτονιά που τη διεκδικούσαμε αμφότεροι. Κάθε μας κίνηση γινόταν αντιληπτή ως επιθετική διεκδίκηση, ως βήμα μπροστά σε μια μάχη που εξελισσόταν σε βάθος χρόνου. Οι ναζί δεν αντιμετώπιζαν τις κινήσεις μας με την υπεροψία που χαρακτηρίζει τους στρατηγούς που εν αφθονία συναντώνται μέσα και πάνω απ' τον αντιεξουσιαστικό χώρο. Οι ναζί δεν αντιμετώπιζαν τα αυτοκόλλητά μας με ύφος «σιγά τα αυγά». Οι ναζί δεν λογάριζαν τις αφίσες μας με φάτσα «οι αφίσες είναι ένα παρωχημένο μέσο». Οι ναζί δεν αντιλαμβάνονταν τα αντίφα συνθήματα στους τοίχους ως «παιχνίδι για παιδάκια». Οι ναζί δεν συμφωνούσαν ότι δυο χιλιάδες αντίφα έντυπα κάθε δίμηνο ήταν «ελιπίστικες θεωρίες των αυτόνομων». Οι ναζί μας καταλάβαιναν ως απειλή, ως διακριτό πολιτικό σχηματισμό με επιρροή, παρατηρούσαν τα ίχνη μας, αδυνατούσαν να μας κοντράρουν στο επίπεδο που είχαμε διαλέξει για να δώσουμε τη μάχη. Κι έτσι προτιμούσαν να μας «έχουν στη φάπα», να μας «γαμάνε τις μάνες», να «μας γράφουν στ' αρχίδια τους», να μας ειρωνεύονται ότι «τζάμπα κολλάμε μαλακίες». Οι ναζί καταλάβαιναν ενστικτωδώς ότι η απόσταση από τη συμμορία στην πολιτική οργάνωση χωριζόταν από μian άβυσσο, την οποία την κοιτάζαν και μετά από λίγο η άβυσσος κοιτάζε αυτούς.

Όταν έρθει η ώρα – Δεκέμβρης του 2008 μέρος Β΄

Ήταν Δεκέμβρης του 2008 κι ο πυρήνας antifa acl είχε μόλις τυπώσει το πρώτο του έντυπο. Κατά τα γνωστά, είχαμε μαζευτεί για να το διπλώσουμε, να το καρφώσουμε και να βγάλουμε το πλάνο μοιρασμάτων. Τα τηλέφωνα χτύπησαν, τα νέα κυκλοφόρησαν, για να μη τα πολυλογούμε ένας μπάτσος είχε τραβήξει όπλο στη Μεσολογγίου κι είχε δολοφονήσει «έναν δικό μας» που μετά μάθαμε ότι τον λέγαν Γρηγορόπουλο. Ανάμεσα στα υπόλοιπα που έπρεπε να γίνουν, το έντυπό μας έπρεπε να αναπροσαρμοστεί και να μιλήσει για το τι έγινε την 6^η Δεκέμβρη στα Εξάρχεια, τις υπόλοιπες ημέρες σε όλη την Ελλάδα και τον επόμενο καιρό με τις ζωές μας. Όταν πλέον τα πράγματα ηρέμησαν τόσο που να βρούμε χρόνο να συζητήσουμε σχετικά, αποφασίσαμε να τυπώσουμε ένα μικρό τετρασέλιδο και να το βάλλουμε σφήνα στο έντυπό μας. Μπορεί τώρα να το έχουμε ξεχάσει όλοι, αλλά σε εκείνο το τετρασέλιδο με γενικό τίτλο «Εκρηξη» και υπότιτλο «σκέψεις που μας προέκυψαν σε ώρα ανάγκης μετά τα επεισόδια των αρχών του Δεκέμβρη» υπήρχε και η εξής παράγραφος:

Στη βάση αυτής της εξέλιξης (εννοεί της ποσοτικής και ποιοτικής διεύρυνσης της ελληνικής αστυνομίας) βρίσκεται μια κρατική στρατηγική: Το κράτος και τα στελέχη του –τύποι δυστυχώς πολύ πιο συνειδητοί από εμάς- γνώριζαν και γνωρίζουν πολύ καλά πως οι εποχές που θα 'ρθουν θα είναι εποχές που «απαιτούν θυσίες». Θα είναι δηλαδή εποχές πείνας, μιζέριας ίσως και πολέμου. Και χρόνια τώρα μαζεύουν τις δυνάμεις τους για να τα βάλουν με όλους εκείνους που ξέρουν πως θα βρουν απέναντί τους όταν έρθει η ώρα.

Εν ολίγοις, ήδη πριν τα Δεκεμβριανά καταλαγιάσουν, ήμασταν σε θέση να εκφράσουμε, έστω χωρίς περαιτέρω επεξεργασία, τη γνώμη ότι ο Γρηγορόπουλος ήταν θύμα των νέων κρατικών πολιτικών περί ασφάλειας, έτσι όπως αυτές έψαχναν τρόπο να εκφραστούν εν όψει της καπιταλιστικής κρίσης που ήταν έτοιμη να επελάσει. Τώρα που την ξαναδιαβάζουμε, μας φαίνεται ότι καλά καλά ούτε και μεις ήμασταν σε θέση να καταλάβουμε την ουσία αυτής της διαπίστωσης και να ετοιμαστούμε αναλόγως. Εν πάση περιπτώσει πάντως, σε σχέση με άλλες παλαβομάρες που κυκλοφόρησαν την ίδια περίοδο, καλά τα λέγαμε.

Μας έστειλαν μέηλ για να μας πουν ότι αυτά που κάνουμε δεν αφορούν κανέναν – αλήθεια; και τότε γιατί ένιωθαν την ανάγκη να μας το πουν με μέηλ; Ήταν η έσχατη τους προσπάθεια να σταθούν όρθιοι, τη στιγμή που κι οι ίδιοι καταλάβαιναν ότι είχαν ξοφλήσει. Γιατί η αλήθεια είναι ότι η αυτόνομη αντιφασιστική οργάνωση, έτσι όπως δουλεύτηκε στη γειτονιά του Γαλατσίου από το 2007 κι έπειτα είχε αρχίσει να αποκτά μια επιρροή, διόλου ευκαταφρόνητη για τα μεγέθη μιας γειτονιάς.

Εντωμεταξύ, αυτό που παρατηρούσαν οι ναζί και που τόσο τους την έσπαγε, ήταν πράγματι μια υπαρκτή συνθήκη, μια εναλλακτική δυνατότητα πολιτικής – ταξικής οργάνωσης που γυρόφερνε στα μυαλά και στις συζητήσεις δεκάδων Γαλατσιωτών. Και πράγματι, μέσα στους επόμενους μήνες, το μέηλ του antifa – actio contra lacrimae δέχθηκε ένα σκασμό μέηλ που στην πλειοψηφία τους κινούνταν στο ίδιο μοτίβο: «γεια σας με λένε τάδε, σας ξέρω από τα μοιράσματα, τα σπρέι και τις αφίσες, οι ιδέες σας με ενδιαφέρουν, πως μπορώ να έρθω σε επαφή». Εν ολίγοις, ο τρόπος που είχαμε οργανώσει τη λειτουργία μας, στο δρόμο και στα λόγια, είχε αρχίσει να φαντάζει ελκυστικός για όλο και περισσότερους νεαρούς και νεαρές. Μια πολύ χαρακτηριστική περίπτωση ήταν και η συντρόφισσα Α., η οποία μας είχε γράψει τα εξής:

Καλησπέρα. Σήμερα πέρναγα από σταθμό Άνω πατησιών και ένα παιδί μου έδωσε ένα εντυπάκι σας. Το διάβασα και μου άρεσε πολύ. Εγώ μένω Γαλάτσι και είναι αλήθεια πως υπάρχουν πολλά παιδιά με ακροδεξιές, να το πώ ευγενικά, απόψεις, στις γειτονιές. Και χάρηκα πολύ με τα κείμενα σας. Είμαι 23 χρόνων, φοιτήτρια. Μπαίνοντας στο πανεπιστήμιο πέρασα από διάφορες αριστερές παρατάξεις, οι οποίες τελικά κατάλαβα πως μονιμη προτεραιότητα είχαν να μαζέψουν ψήφους, ενώ ο φασισμός, η κοινωνική καταπίεση, η σύγχρονη δουλεία μεταναστών, η ανελευθερία κάθε είδους ήταν δευτερεύοντα θέματα για τους. Συνειδητοποίησα πως δεν έχω ανάγκη να επιλέξω αυτόν που θα παίρνει τις αποφάσεις για μένα γιατί τις αποφάσεις μπορώ να τις παίρνω εγώ. Και όλοι μας. Και να τις κάνω πράξη μέσα από αυτοοργάνωση και αντίσταση. Την antifa ξέρω μόνο από διάφορες αφίσες που έτυχε να δω αλλά δεν ξέρω καθόλου λεπτομέρειες. Ούτε γενικά τον τρόπο που λειτουργείτε. Οπότε εντελώς παρορμητικά είπα να στείλω. Επίσης δεν ξέρω αν έχετε κάποιο χώρο συνάντησης, αν δέχεστε βοήθεια, να περιμενω απάντηση?, κτλ... αυτα!!!

Κοιτάγαμε αυτό το μέηλ 10 περίπου χρόνια αφότου στάλθηκε και σχεδόν ντρεπόμασταν να το παραθέσουμε σαν τεκμήριο – είναι λες και το γράψαμε εμείς για τις ανάγκες ετούτου του κειμένου. Κι όμως, το μέηλ της Α. μας ήρθε ακριβώς όπως το βλέπετε, πράγμα που αν μη τι άλλο αποδεικνύει ότι υπάρχουν άνθρωποι που σκέφτονταν τα ίδια ακριβώς πράγματα με μας. Κι όντως: στα λόγια της Α., που σημειωτέον, στην πορεία έγινε μέλος του πυρήνα μας, όλες οι αγωνίες μας, εσωτερικής κι εξωτερικής φύσης, βρέθηκαν συγκεντρωμένες σε λίγα λόγια. Ο σταθμός Άνω Πατησιών αποδείχθηκε μέρος της καθημερινής διαδρομής μιας κοπέλας που μένει στο Γαλάτσι. Οι αφίσες που κολλιόντουσαν στο Γαλάτσι είχαν αποτυπωθεί στη μνήμη της (έτυχε να τις δω...). Ο φασισμός, η κοινωνική καταπίεση, η εκμετάλλευση των μεταναστών ήταν σημαντικά θέματα για τις ζωές ενός μέρους της νέας εργατικής τάξης, άρα η επιμονή μας στη συγκεκριμένη θεματολογία δεν εξελισσόταν εν κενώ. Οι αριστερές παρατάξεις, κι εδώ που τα λέμε κάθε αριστερός σχηματισμός, προσπαθούσε να υποτιμήσει, να κάνει ότι δεν είδε, να μετατρέψει σε μη-θέματα αυτές ακριβώς τις πτυχές των καπιταλιστικών κοινωνιών (τα λεγόμενα «δευτερεύοντα θέματα»). Το έντυπο ήταν καλογραμμένο, οι φασίστες υπάρχουν, πως-μπορώ-να-σας-βρω.

Φυσικά, επειδή ζούμε σε τεχνοφετιχιστικές εποχές μπορεί κανείς να μπερδευτεί. Λέμε λοιπόν ότι η ηλεκτρονική επικοινωνία, το πάτημα ενός κουμπιού σε έναν υπολογιστή ήταν η τελική απόληξη μιας σύνθετης και ζωντανής διαδικασίας που υποστηριζόταν για καιρό από μια οργανωμένη ομάδα συντρόφων και συντροφισσών. Ήταν μια διαδικασία που είχε πίσω της εκατοντάδες εργατώρες, έκθεση στο δημόσιο χώρο και βράδυ και πρωί, πίστη και πείσμα, στρατηγικές και τακτικές. Κατά τα άλλα τα γνωστά: οι δεκάδες άνθρωποι που επικοινωνήσαν μαζί μας ήταν στη συντριπτική τους πλειοψηφία αυτό που πρέπει να περιμένει κανείς στις εποχές μας – κοινωνικά και ταξικά προϊόντα της δεκαετίας του 1990 και του 2000, δηλαδή άνθρωποι με φοβερή απογοήτευση για το παρόν και το μέλλον τους, μα την ίδια στιγμή τρομερά επιρρεπείς στη συναισθηματική προσέγγιση, εύκολο να σε αγαπήσουν τη μια βδομάδα και να σε βαρεθούν την επόμενη, άνθρωποι που φύσει και θέσει ήταν εκτός της νέας καπιταλιστικής εποχής και των μεσολαβήσεών της, αλλά δίχως τρόπους οργάνωσης εναντίον τους.

